

DELAVSKA FRONTA

Uredništvo: Maribor, Koroška cesta 5. Uprava: Maribor, Koroška cesta 1. Naročnina: celoletno Din 36.—, mesečno Din 3.—. Oglasi po ceniku. — Izhaja vsako soboto jutraj.

Kam jadra naša visokošolska mladina?

Tri univerze imamo v naši državi. Ogromne so žrtve, ki jih terja vzdrževanje teh učilišč od naroda. Milijone in milijone premoženja je zazidanega v stavbah, je naloženega v učilih in knjižnicah in ga gre vsako leto, za plače profesorjev ter za izpopolnjevanje učil. Radi žrtvuemo, ker vemo, da si s tem gradimo našo bodočnost. Naše univerze so namenjene naši mladini, da se na njih izobražuje in dobiva podlago za življenje, v katerem jo čakajo težke naloge, ki zahtevajo temeljite priprave. Pričakovati bi bilo, da bo mladina na naših univerzah uvidela, da ljudstvo le z velikimi napori zmora vse žrtve, s katerimi ji omogoča izobrazbo. Da bo za vse to hvaležna in bo svojo hvaležnost pokazala z resno voljo, da se čim temeljiteje in tudi čim hitreje izobrazi. Vidimo pa žal ravno nasprotno! Vse tri naše univerze, na katerih bi moralo voditi neprestano živahno življenje, so zaprte. Z neprestanimi štrajki in izgedi preprečujejo nekatere skupine dijaške mladine normalno delo na univerzah. Namesto predavanj se vršijo v učilnicah razgrajanja in demonstracije po ulicah, krvavi napadi na one dijake, ki nočejo ne reda na univerzi in bi radi delali in študirali in končno je tekla sedaj na tleh univerze kri. V Belgradu sta se sprijeli dve skupini akademikov in v spopadu je Slobodan, Nedeljković smrtno zabodel Zarka Miladinovića. Ljudje se s strahom izprašujejo: zakaj in čemu vse to? Ali se mar naši akademski mladini jemlje možnost študiranja in razgraja zaradi tega, ker nima priložnosti za polaganje izpitov? Nasprotno, univerze se trudijo, da bi omogočile mladini nemoten študij. Vsi ti izgedi in štrajki na univerzah imajo svoj izvor v nesrečnem komunizmu, ki razjeda duše mladine. Boljševizem je vedel, kje mora nastaviti svoje zanke. Začel je pri mladini in naše univerze so preplavili njegovi od Moskve plačani agitatorji. V svojem delu se poslužuje izredno spretnih taktike. Če bi prešli vrste od komunizma okuženega dijaštva, jih ne bi veliko našli. Pa vendar znajo s svojimi akcijami ustvarjati videz, kakor da so že vse naše univerze popolnoma komunistične. Prav tako bi bilo napačno, če bi mislili, da se zbira v komunističnih vrstah mladina ki je okusila v življenju revščino in bedo, dijaki, ki se morajo sami vzdrževati z instrukcijami in često tudi z žuljavim delom svojih rok, da lahko študirajo. Saj tem se skoro ne bi čudili, ko vidimo, kako tira revščina človeka v obup ter se oprijemlje vsake rešilne bilke. Ravno nasprotno je: reveži, ki ves čas univerzitetnega študija prestrašajo, ti vedo, da je življenje trdo in kruto, ti bi radi čimprej končali svoje študije. Njim ni za štrajke in demonstracije, veseli in srečni so, če lahko študirajo v miru, saj jim je čas za študij tako pijo odmerjen v ostri borbi za življenje. V komunističnih vrstah najdemo samo one mlade gospode, ki dobivajo od doma lepo podporo, da lahko brez skrbi in težav živijo. Ti imajo časa za demonstracije, tem so štrajki prav dobrodošli, saj so samo lep izgovor, da ni potreba polagati izpitov. Tako potem ta mlada komunistična navdahnjena gospoda terorizira vso svojo okolico ter onemogoča normalno delo na univerzah. S tem razdiralnim delom ne uničuje samo svoje prihodnosti, uničiti jo hoče tudi tistim tovaršem, ki bi radi delali in študirali. Kaj bo z našim bodočim izobraženstvom, če se mladi komunistični in socialistični gospodi ne bo temeljito onemogočilo sedanjega razdiralnega dela. Mi, ki smo pripadniki delavskega stanu, ki vemo, kako težko je življenje, mislimo, da ne bi bilo težko tako gospodo, kateri je samo za štrajke, izpametovati. Komur ni za študiranje, ampak samo za politiziranje in štrajkanje, naj se ga požene z univerze. Na ta način se bodo univerze očistile komunistične navlake in bodo postale res to, kar naj bi bile: vzgajališča in učilišča bodočih voditeljev naroda.

Okrog nakupa železničarskih stanov. hiš.

Še vedno ni končno javno rešena usoda železničarskih stanovanjskih hiš v Mariboru. Nedavno je izšel v mariborskem »Večerniku« dolgovezen članek, v katerem skuša pisec javnosti predložiti borbo kot sila važno nacionalno vprašanje, češ, da je skrajni čas, da preidejo v jugoslovanske roke in da se vselijo v hiše takozvani »nacionalni elementi«. S temi šlagerji so poskusili potem gotovi ljudje tudi na drugih mestih vplivati, da bi izigrali odločbo g. bana ter so se poslužili celo podlih denuncijacij, s katerimi so hoteli po svoji stari preizkušeni navadi ostrašiti borce za pravice železničarjev in jim škodovati. Kdo tiči za temi denuncijacijami, je v Mariboru itak znano. Razveseljivo je edino to, da so danes hvala Bogu take razmere, da s svojimi podlimi naklepi ti ljudje ne bodo uspeli. Šle so tudi pritožbe na notranje ministrstvo, v katerih zahtevajo kupci stanovanj, ki so se organizirali v dve zadrugi, da se kupčija hiš vendar dovoli. Člani »Melske in Magdalenske stanovanjske zadruge« so že sami prepričani, da s svojimi pritožbami ne bodo uspeli in je sedaj med njimi zavladalo znatno vznemirjenje, kaj bo z denarjem, ki ga je že večina naprej plačala. Baže je že vsa kupnina za hiše v znesku poldruga milijona dinarjev na Dunaju. Vprašanje je, kdo bo nosil vse stroške številnih potovanj na Dunaj itd., ki gotovo niso malenkostni. Pretekle dni se je mudil v Mariboru zastopnik dunajske zadruge dr.

Baum, ki je stopil v zvezo z interesi za hiše. Zanimivo je, da je dr. Baum povdabil, da dunajska zadruga teh hiš nikoli ne bi prodala, če ne bi bili interesi mariborskih članov zadruge zajamčeni, tako da bi obdržali stanovanja po dosednji ceni še zanemarljivo. Tega pogoja pa člani obeh novih mariborskih zadrug, ki ju je ustanovil g. Tumpej, niso vedeli in gotovo pod takimi pogoji tudi ne bi bili vstopili v zadrugo, saj nebi niti imeli pravice do kupljenih stanovanj, ampak bi v njih ostali še zanemarljivo sedanjim stanovalci. Očividno se je hotela ta zahteva dunajskih lastnikov na kak način izigrati. Sedaj je tudi banska uprava pristala, da dvigne svoje nadzorstvo nad hišami, če se v kupni pogodbi pri prodaji hiš v resnici zajamčijo dosedanjim stanovalcem v hišah vse dosedanje pravice. Dunajska zadruga je na to zahtevo pristala, seveda pa s tem avtomatično odpadejo kot kupca obe Tumpejevi zadrugi, ki na take pogoje nikakor ne bi mogli pristati. Ostane kot najresnejši kupec sedaj edino Podporno društvo železničarjev, v katerem so že itak včlanjeni vsi stanovalci v hišah. Podporno društvo je na svoji zadnji seji tudi že v principu sklenilo, da obe hiši kupi. S tem načinom bi se vprašanje lastništva obeh hiš na najprimernejši način rešilo, ker bi hiši prešli v jugoslovanske roke, obenem pa postali skupna last vseh železničarjev, kar bi še najbolj odgovarjalo namenu, s katerim sta bili pozidani.

Zamora — Calles.

Iz poglavja o komunistični hvaležnosti.

Prvi predsednik španske republike Alcala Zamora je bil svojčas minister zadnjega kralja Alfonza XIII. Pozneje je bil vodja revolucionarnega komiteja in ga lahko imenujemo očeta španske republike. Zamora je bil prvi republikanski predsednik vlade in prvi ter doslej še edini predsednik mlade republike. Dne 9. jan. 1936 je razpustil Zamora španski parlament radi tega, ker je sklenil stalni parlamentarni odbor obtožbo desničarske opozicije proti takratni vladi spraviti pred skupščino. Letos 16. februarja so se vršile volitve, ki so vrgle levičarjem znatno večino. Da so levičarji gospodarji v sedanjem parlamentu, se imajo zahvaliti Zamori, ki je poslal prejšnjo zbornico domov. Levičarji so se po zadnji zmagi razbesneli v najhujše izgrede proti cerkvi, samostanom in sploh napram katoliškim ustanovam. Zamora ni napram revolucionarnim grozodejstvom niti mig-nil z mezinem, da bi branil katoličane proti podvajanostim komunistov. Vočigled požigom cerkev ter samostanov je imel samo eno tolažbo, da so pač požigalna nasilja ventil, skozi katerega se mora razbesniti revolucionarno razburjenje španca. Vse to pozneje samo preneha.

Levičarji, ki so imeli večino v prvem španskem parlamentu, so vrgli Zamoro kot prvega predsednika vlade in so ga napravili za predsednika republike. Ista levica, ki se ima za vso moč zahvaliti Zamori, je sedaj tega moža odstavila tudi kot predsednika republike in bogznaj kak razočaranja ga še čakajo iz rok komunistov, katerim je dopustil vse, kar so hoteli.

Druga celemu svetu dobro znana komunistična osebnost je bivši predsednik Mehike — Calles. Pod Callesom se je po Mehiki godilo isto kakor pod Zamoro na Špankem. Razlika med obema državni-ma predsednikoma je ta, da je Calles sam dajal povelja za pokolje med katoliško duhovščino ter verniki, za požig cerkev ter samostanov in prepoved izvrševanja katoliške službe božje in sploh verskih dolžnosti; Zamora takih protiverskih odredb ter zakonov ni sam izdal, pač pa je mirno gledal, kako so jih komunisti kar na svojo lastno pest izvajali proti katoličanom in njihovemu imetju. Glede Callesovega protikatoliškega postopanja se je zgražal celotni kulturni svet. Calles ni odnehal, hotel je raztepeti v nič vse, kar je bilo katoliškega v Mehiki. Isti komunisti, ki so s Callesom na čelu tako nečuvno divjali proti Cerkvi, njenim služabnikom ter ustanovam, niso Callesa samo vrgli kot predsednika republike, ampak so ga celo izgnali iz Mehike. Eksprezidenta Callesa so 10. aprila v prestolici Mehike aretirali, so ga prignali na letališče, kjer so ga prisilili, da je stopil v letalo, ki ga je odložilo v mestu Los Angeles v Združenih ameriških državah. Tudi Callesovemu izgnanemu sinu so komunisti prepovedali povratek v Mehiko.

Španski Zamora in mehiški krvolok Calles sta dve debeli poglavji iz knjige o komunistični hvaležnosti.

Komunistični nemiri v irski prestolici.

Komunisti so postali že tako drzni, da se upajo vprizarjati krvave nemire celo v irski prestolici v Dublinu, kjer imajo prepričani katoličani še odločilno besedo. Na Veliko noč so se vršile slovesnosti v počestitev onih Ircev, ki so padli med velikonočno vstajo leta 1916. Spominsko slovesnost so priredili člani irske republikanske vojske. Te prilike so se poslužili nahujskani komunisti, da so izzvali s kamenjem spopade, ki so zahtevali 100 ranjenih. Komunistični poslanec Viljem Gelsler je celo pozival množice, naj za-

grabijo kamenje in ga mečejo na manifestante. Ta divjaški poziv je povzročil hud pretep, kateremu se niso mogli izognuti katoličani niti na pokopališču, kjer so zaključevali manifestacije za one, ki so padli za svobodo Irske leta 1916. Katoliške množice so kričale: »To je katoliško pokopališče! Ne pustite brezverskih komunistov na mirodvor!« Ti klici so že bili signal za nahujskane komuniste, ki so pričeli na blagoslovljeni zemlji pretepe, katerim je bila komaj in komaj kos policija.

Poziv slovenski inteligenci in dijaštvu.

Vinjeta »Pod kladivo« bi spadala prav-zaprav na načelno stran. To mi prihaja nehoti na misel, ko čitam v »Delavski fronti« izvrstne in stvarne članke. Ne bo dovolj, da kritično motrimo položaj in se zadovoljimo s tem, da soglašamo z našim listom, treba je, da vsi primemo za delo, da se razmere že končno začnejo boljšati. Katoliško delavstvo ima dva resna nasprotnika: sebičnega velekapitalista in njegovega hlapca: komunizem. Od obeh nam je komunizem nevarnejši, ker ne zasuzni delavca samo telesno, temveč tudi duševno, ker tam, kjer pride do moči, uporablja kapitalistične metode, poleg tega pa s svojo odkrito fanatično protiversko gonjo vzame delavcu še ono največjo oporo, ki edina človeka drži v težkih časih pokoncu, to je vero v Boga. Ako je temu tako, zakaj delavci tišijo v socialistične in komunistične stranke? To se bo nehoti marsikdo vprašal. O, niso temu vzrok samo socialne neprilike in ne samo nepoučenost delavstva, prav mnogo so jih pognali v marksistične tabore razni taki, ki se radi pustijo klicati z »gospod«. Delavec, naveličan težke borbe za kruh, je bil zapostavljen povsod. Nihče od inteligence razven duhovnikov ni iskal stika z delavcem; nasprotno — sramovali so se ga! Le ob plačilnih dneh se je delavec priznaval za sočloveka. In delavstvo se je dobro zavedalo, da je prezirano in zasovražilo je vse one škricke, kakor jih je na splošno imenovalo. Delavstvo se je zavedalo, da je najnižja kasta in čisto naravno je, da je vedno iskalo prilike zaščitenja za ponižanja, ki ga je trpelo.

Zadnje čase je opaziti v tem oziru precejšnje izboljšanje. Posebno naše dijaštvo je pokazalo mnogo zanimanja do našega pokreta. Dijaški list »Straža v viharju« je ponovno pozdravljaj našo »Delavsko fronto«.

Mi katoliški delavci se zavedamo, da smo stvarji božje, da smo Slovenci in potem šele delavci. Smo torej z vsemi sloji enakopravni in to hočemo biti tudi dejansko, zato stran s preziranjem! Ne v razredni borbi, ampak v medsebojni pomoči je naša rešitev! Ne v sovraštvu, ampak v ljubezni je bodočnost narodov in malega slovenskega naroda posebej! Opustimo opičje posnemanje surovega nemškega marksizma! Inicijativni bodimo, vzpodbudni v tem, da se z vsem srcem oklenemo prvega Pobornika revežev, uveljavljajmo njegove zapovedi ne samo v zasebnem, temveč tudi v javnem življenju, v tovarnah, v pisarnah, v dogovorih in kolektivnih pogodbah. Opustimo strah in napačno sramežljivost, bodimo borbeni, aktivni katoličani! Čas je, da spoznamo, da je naša čast in dolžnost, biti praktični katoličani! Opustimo defenzivo, pričnimo na vsej črti z ofenzivo za katoliška načela in svoj lastni dobrobit! Ne bojmo se sovražnih pušic, so že obrabljene in brez ostrine. Naprej, morebiti nas čaka še težek boj, prav gotovo pa zmagamo!

Slovenci nimamo visokega plemstva in niti denarnih mogotcev, zato vsenarodno zbližanje nima resnih ovir, do tega pa mora priti, ako hočemo postati jez komunizmu in fašizmu. Tu pa ima široko polje katoliška inteligenca, predvsem katoliško dijaštvo. Gospodje dijaki, pridite med nas, pridite ob vsaki priliki, da nas navdušite za katoliška načela in da Vas navdušimo mi za naša. Seznanite nas s svojimi načrti in spoznajte naše potrebe. Pridite predvsem zato, da se medsebojno vzljubimo, da bomo močni v slogi proti našim združenim nasprotnikom in da nas obogatite s svojim duševnim bogastvom ter da izginejo med delavci predsodki proti Vam!

Florijan Lindič, lesni delavec, Sv. Križ pri Litiji.

Širite »Delavsko fronto«!

Politične vesti.

Notranjepolitično življenje se je zaradi bivanja predsednika vlade dr. Stojadinoviča na Bledu osredotočilo na Slovenijo. Na Bledu so se znašli med prazniki mnogi politiki in ministri, ki so obiskali predsednika vlade na njegovem oddihu. V tokrek se je vršila na Bledu važna konferenca, katere so se poleg dr. Stojadinoviča udeležili glavni funkcionarji JRZ in Sloveniji. Pri tej priložnosti so pred vsem razpravljali o nadaljnjem delovnem programu glede organizacije JRZ in tudi o stališču, ki ga je treba zastopati, da se čim izdatneje in uspešno pomaga narodu. G. predsednik vlade dr. Stojadinovič pa je hotel dobiti tudi popolnoma jasno sliko in zvedeti za mnenje stranke v Sloveniji, da bi mogel pravilno zastopati interese našega ljudstva. Predsednik vlade je zapustil 15. aprila Bled in se vrnil v Belgrad.

Neprijetno so zadela gospodo od JNS odkritja »Slovenca«, ki je objavil znano okrožnico, v kateri poziva JNS v imenu neke »nacionalne fronte« svoje pristaje naravnost v revolucijo proti sedanji vladi ter napoveduje nasilno izpremembo sedanjega političnega kurza ter povrnitev nekdanjega terorja in diktature. V »Jutru« so se skušali oprati, češ, da niso oni izdali te okrožnice, vendar pa jim vse pranje ni moglo nič pomagati, ker so dokazi tukaj. Objava te okrožnice je zelo razburila tudi »združeno opozicijo«, ki sedaj uvideva, da je sedanja vlada v resnici braniteljica politične svobode in reda v državi.

Turčija utrjuje Dardanele. Turška vlada je poslala vsem državam podpisnicam lozanske mirovne pogodbe ter Zvezi narodov noto, v kateri sporoča, da mora zahtevati razveljavljenje lozanske pogodbe glede prepovedi utrjevanja Dardanel. Turčija se pri tem sklicuje na to, da so se razmere od sklenitve lozanske pogod-

be popolnoma izpremenile. Lozanski sporazum je podpisala Turčija pod pogojem, da bodo štiri velesile vedno branile Dardanelske morske ožine. Danes pa te enotnosti med velesilami ni več in položaj v Sredozemlju se je popolnoma izpremenil. Edina varnost ožin je danes njih utrditelj. Zato Turčija zahteva, da se lozanska pogodba takoj izpremeni.

Predsednik grške vlade Demerdzis je nenadoma umrl, zadet od kapi. Kralj Jurij je takoj poklical k sebi vojnega ministra generala Metaxasa ter mu poveril sestavo nove vlade. Metaxas je takoj nato novo vlado sestavil ter prevzel v njej predsedstvo in zunanje ministrstvo. Vsi člani Demerdzisove vlade so ohranili svoja ministrstva.

Odbor trinajstotice se je sestal v četrtek, do katerega dne je moral Mussolini pojasniti, kako je z mirovnimi pogajanjmi z Abesinijo. Če tega pojasnila ne bo, ali če bo odgovor Mussolinija nezadovoljiv, potem se sestane že v petek odbor osemnajstotice (sankcijski odbor), da sklepa o novih sankcijah proti Italiji.

Proti sankcijam se je že izreklo mnogo držav in med njimi je tudi Jugoslavija, ki je imela doslej od njih ogromno škodo.

Francija predlaga sankcije proti Nemčiji. Ker je Nemčija z utrjevanjem Porenja kršila pogodbe, predlaga Francija, naj bi se začele izvajati proti kršiteljici sankcije. Te bi bile predvsem dvojne: Francija ne bi več dobavljala Nemčiji železa, Anglija pa bi ustavila vse kredite Nemčiji, da ta ne bi mogla plačevati svojega uvoza iz čezmorskih dežel.

V Abesiniji so zasedli Italijani Desije in imajo do Addis Abebe samo še 250 kilometrov. Italijanske čete so ob Tanskem jezeru zasadile italijansko trobojnico in so krstile neki vrh ob jezeru po Mussoliniju.

Domače vesti.

Odlikovani zaslužni duhovniki. Ban dr. Natlačen je izročil v banski palači v Ljubljani red sv. Save II. razreda ljubljanskemu proštu g. Ignaciju Nadrahu. Mariborski prošt dr. M. Vraber, novomeški prošt g. Karl Čerin ter župnika Josip Lavtižar in p. Kazimir Zakrajšek so bili odlikovani z redom sv. Save III. razreda.

Dva duhovniška jubileja. Pri Sv. Križu na Slatini je obhajal 12. aprila 60 letnico tamonjši g. nadžupnik Julij Vajda, ki je znan pri vseh slojih, ker uspešno zdravi in pomaga ljudem po Kneippovem načinu. — Pri Sv. Trojici v Halozah je videl Abrahama tamonjši g. župnik Fr. Jazbinšek. Zaslužnima ter delovnim jubilejantoma naše častitke!

Himen. Na veliko soboto sta prejela zakrament sv. zakona v frančiškanski baziliki v Mariboru gospodična Mara Zebotova, hčerka mariborskega g. podžupana Fr. Zebota in g. Vilko Beniger, tehnični uradnik v Hutterjevi tekstilni tovarni. Poročal je g. Fr. Hrstelj, ravnatelj Cirilove tiskarne. Priči sta bila g. župan dr. A. Juvan in ženinov brat g. Gvidon Beniger, pukovnik v Skoplju. Mlademu paru častitamo!

Prepotrebni zavod v Mariboru. V Magdalenskem predmestju v Mariboru je že kupljeno zemljišče, na katerem se bodo naselili salezijanci. Salezijanski zavod bo skrbel za zapuščeno delavsko mladino.

Milijoni za javna dela v Sloveniji. Ministrski svet je podpisal odlok, s katerim se podeljuje dravski banovini za izvajanje javnih del vsota 3.650.000 Din.

V Mariboru iz Avstrije pobegli morilci prijeti. Mariborska policija je aretirala naslednje hitlerjanske begunce iz Avstrije: 34 letnega pekovsk. pomočnika Schellaua, 25 letnega monterja Frica Godar in 22 letnega ključavničarja Wötscha. Omenjeni so zvalili v avtomobil pod krinko, da so policijski uradniki v Feldbachu monterja Hoferja. Na voznji od Feldbacha proti Cmureku sta Schellau ter Wötsch zadavila v avtomobilu Hoferja z vrvo in truplo so odvrgli v potok pri Cmureku blizu naše meje. Trojica je prekorajčila po umoru našo mejo na Remšniku in je pribežala v Maribor z v Gradcu izstavljenimi hitlerjanskimi izkaznicami. Ko so v Mariboru aretirali omenjene, je prvi priznal Godar, da sta morilec njegova tovariša, on pa je sedel spredaj pri šoferju. Obdolžena sta se uklonila priznanju šele pod težo dokazov. Aretiranje je policija izročila sodišču. — Hofer je bil prvotno hitlerjanec, a je pozneje izdal oblasti najbolj goreče narodne socialiste in radi tega je bil na tajni seji vodstva stranke obsojen na smrt in so

bile določene osebe za izvršitev smrtne obsodbe.

Huda nesreča novega gasilskega avtomobila. Na velikonočni ponedeljek predpoldne je preiskovala gasilska četa iz Kamnice pri Mariboru nov gasilski avto. Gasilci so se odpeljali v smeri proti Selnici. Na povratu je zadel avto na ovinku radi brzine v obcestni kamen. Popokale so tri pnevmatike, avtomobil se je prevrnil in pokopal pod seboj 8 gasilcev. Štiri ranjene so prepelejali v bolnico, vozilo je močno trpelo vsled prekuca.

Smrtna nesreča hlapca. V Vratih na Muti je ubilo izpodsekano drevo 74letnega hlapca Leopolda Krofa.

Samomor in požig. Ana Skrabut, posestnica na Zgor. Polskavi je najprej zažgala seno, potem pa se sredi plamenov obesila na tram in visela, dokler je ni zajel ogenj, ki je prežgal vrv ter je v njem skoro popolnoma zgorela. Žena je že pred nekaj dnevi napovedovala svojim znanjem, da se bo pri njih doma izvršila strašna stvar, o kateri bodo v okolici še dolgo govorili. Dejanje je izvršila zaradi družinskih razmer.

Žrtve nepredvidnega velikonočnega streljanja. V mariborsko bolnico so pripeljali 14. aprila štiri žrtve nepredvidnega velikonočnega streljanja. Ivanu Slačeku je strel iz močnjaka izbil levo oko in mu je ranil možgane. — Strel je vzel vid na levem očesu 17 letnemu Zvonku Kenič iz Središča. Na obeh očeh je ranjen 14 letni Anton Dvoršak od Sv. Petra pri Mariboru. — Pri streljanju s karbidom si je poškodoval desno oko 15 letni Anton Koren.

Smrtno se je zastrupila v Mariboru 40-letna postrežnica Ivana Ferka.

Truplo novorojenčka moškega spola so našli v Dravinji v bližini jezera pri Majšpergu.

Šestletni otrok zanetil požar. V Pernici, občina Sv. Marjeta ob Pesnici, je 6letni sinko posestnika Alojzija Jernejseka pri igri z vžgalicami zanetil ogenj, ki je upepelil hišo in gospodarsko poslopje s pritiklinami.

Najdeno truplo mlade utopljenke. Dne 8. aprila so potegnili iz Dravinje pod Ptujsko goro truplo mladega dekleta, ki je bilo le kratek čas v vodi.

Obsojeni ubijalci. V Mariboru se je vršila 15. aprila razprava proti šestim fantom, ki so bili obtoženi uboja mladega Antona Kureža v Škorbi v okraju Ptuj, ki je bil izvršen na Stefanovo lani. Obsojena sta bila Jakob Rodošek in Franc Peteršič vsak na 6 let, Jožef Zajšek pa na 5 let. Ostali so bili oproščeni.

Pojasnjena zagonetna smrt. V zadnji številki smo poročali, da so našli pred hlevom v vasi Placarju pri Sv. Urbanu pri

Ptjuju mrtvo in s podplutbami za ušesom 45 letno dekle Ano Bohl, ki je bila zaposlena pri posestniku Selmajerju. Radi govorice o zagonetni smrti je bilo truplo Bohlove sodno razteleseno. Komisija je ugotovila, da je Bohlova umrla vsled otrpne nja srca in je pri padcu udarila z glavo ob tla.

Smrtna nesreča otroka. V Bukovcih pri Ptujju je padel v gnojnično jamo dveletni najemnikov sinček Franček Negač in utonil.

Hitro preprečena sleparija s hranilno knjižico. V Ptujju sta se zglasila pri agenturi Jurija Pichlerja neki moški ter ženska. Ponudila sta v nakup hranilno knjižico sreske hranilnice v Konjicah, glasečo se na ime Marije Novak na znesek 11.340 Din. Ko je Pichler knjižico pregledal, je takoj opazil, da gre za goljufijo in je obema naročil, naj se zglasita pozneje. Resnična vloga se glasi samo na 1.340 Din. Ponarejevalec je pripisal številko in besede z različnim črnilom in je falzifikat spoznat na prvi pogled. Policija je moškega in žensko zaprla.

Na veliki četrtek ga smrtno zabodel. Radi dekleta sta se spoprijela kot tekmeča posestnikov sin Janez Raztresen iz vasi Planina pri Vrhniki in Jože Malovrh iz Butajnov v župniji Št. Jošt nad Horjulom. Kot žrtev zabodljaja z nožem je izskrvavel na veliki četrtek Malovrh, ubijalec se je sam javil orožnikom.

Mlad pasarski pomočnik smrtno ponesrečil v planinah. Na Kredarici pod Triglavom je v snežnem meteu za velikonočne praznike smrtno ponesrečil 23 letni Stane Dolhar, pasarski pomočnik iz Ljubljane.

Delavka se vrgla pod vlak. Na veliko soboto se je vrgla v Ljubljani na tržaški progi pod vrhniški vlak 19 letna tovarniška delavka Marija Gregorčič iz Viča. Vlak je nesrečno deklino strašno razmesaril.

Vlom. Na Miklavškem hribu v Celju je vlomil neznanec v hišico vdove po cerkovniku Martinu Tratniku. Odnesele so dve hranilni knjižici, glaseči se na 27.000 Din.

Nesreča z dinamično patrono. Z dinamično patrono je streljal za veliko noč Ivan Potočnik, 15 letni posestniški sin iz Dobrine pri Zusmu. Patrona je fantu eksplodirala v roki in mu je popolnoma razmesarila desnico.

Uboj v prepiru. Na veliko soboto sta se sprla Jurij Lešnik, hlapec pri posestniku Ocvirku v Zahomcih pri Vranskem, ter posestnikov sin Jože Ukman iz Ločice pri Vranskem. V prepiru je zabodel Ukman Lešnika dvakrat v vrat ter mu je prerazal žilo odvodnico. Zabodeni je podlegel poškodbam na veliko noč v celjski bolnici.

Osumljen rop in aretiran. Koncem marca sta vdrla v noči v samotno hišo posestnika Sluge v Seli pri Sv. Križu v okolici Litije dva neznanca. S samokresi sta prisilila 70 letnega gospodarja in njegovo sestro, da sta jima izročila 5000 Din in tolovaja sta po opravljenem ropu izginila. Prvega osumljenca so aretirali zadnje dni v osebi Franca Lipec iz Radeč, ki se je potikal po samotni dolinici Pasjek med Savo in Litijo ter Zagorjem. Lipec je bil že 15 krat zaprt.

Požar v Zgornji Savinjski dolini. Dne 15. aprila je uničil ogenj v Nazarjih 16-otenski kozolec, poln sena ter slame. Kozolec je stal na škofiškem posestvu.

Žrtve pretepa. Na Izanski cesti v Ljubljani so napadli neznanca 31 letnega delavca Franca Bregarja z Izanske ceste. Nevarno so ga poškodovali na glavi in moral je v bolnico. — V ljubljanski bolnišnici se zdravi 24 letni poljski dninar Franc Špan iz Dobrepolja pri Brezicah. S koli so ga neki divjaki hudo poškodovali po celem telesu. — Zabodljaju v trebuh je podlegel v bolnici v Mariboru Matija Leskovec iz Oplotnice pri Konjicah. — Pri Mar. v Brezju pri Mariboru so se sporekli dupleški in brezijanski fantje. Obležal je s skoro prerezanim vratom 24 letni delavec Tomaž Seletič iz Brezja. — V Kaniži pri Št. Ilju v Slov. gor. so vinjeni fantje napadli 39 letnega hlapca Friderika Mačka in ga s koli, ročicami in drugimi sredstvi tako premikastili, da so ga nezavestnega našli v gospodarskem skednju in ga pripeljali v mariborsko bolnišnico.

Smrtno podsut. Na veliki petek je smrtno podsula zemlja pri kopanju premoga v Zagorju ob Savi 57 letnega vdovca in bivšega hišnega posestnika pri Sv. Urhu Franca Haceta.

200.000 nežigosanih in zaplenjenih vžgalnikov so razstopili pod komisijskim nadzorstvom v livarni »Merkur« v Belgradu. Vžgalniki so bili iz vseh delov naše države, najrazličnejših vrst in precej tudi srebrnih.

Smrtno zaboden z nožem. V Padežu v Zabukovju pri Sevnici je smrtno zabodel 21letni Leopold Trbovec 60letnega posestnika Luka Lušina.

Socialist je isto kot komunista. To smo mi vedno trdili, da voditelji socializma in komunizma delajo na dveh progah, ki pa vodijo k istemu cilju. To lahko vsakdo razbere tudi iz naših marksističnih listov. Sedaj, ko je komunizem v trenutnem pohodu na Španskem, ga naši marksistični listi kratkoma imenujejo — socialistični pokret. Čudimo se delavcem, da tako slepo verujejo temu čifutskemu švindlu. Te dni je neki nemški delavec, bivši socialista, odkrito povedal enemu slovenskih delavcev, ko sta se o tem vprašanju razgovarjala: V Nemčiji ni več marksistov, ker mi smo spoznali da švindl in smo prepričani, da ga bodo delavci tudi drugod kmalu spoznali.

Norčevanje iz katoličanov in naše sv. vere. Velikonočna številka socialističnega lista »Volksstimme« je prinesla pod naslovom »Auferstehung« sledeče: Stari poganski praznik v čast boginji rodovitnosti Ostari se je v toku stoletja pod vplivom krščanstva izpremenil v simbol odrešenja po smrti in v praznik vstajenja. — Ta list nič ne pozna Kristusa, ne prizna Njegovega odrešenja, pač pa hoče delavstvu natvesti, da se je praznik Velike noči razvil iz staropoganskih navad. Katoličani pa vse premalo resno vzamejo v pretes tako pisanje, ki razodeva sovraštvo do krščanstva in hoče po navodilih mednarodne protiverske propagande na zvit način ponižati veličino velikonočnih praznikov. Katoličani, storite svojo dolžnost!

Moralna pridiga. V mariborskih železniških delavnicah je bila tik pred prazniki razkrita velika tatvina. Socialistični list, ki se drugače tako na debelo razpiše o vsem mogočem, pa ima o tej zadevi prav skromno poročilo, ki niti imen ne obsega. Zakaj imen ne obsega? Seveda bodo rekli: Greh se pove, grešnik pa ne. Toda tega zatega načela se držijo le v gotovih prilikah, kadar pač njim prija. Pa ta notica nas je posebno zanimala zaradi moralne pridige, ki jo list navaja: Posebno pa nas ta slučaj uči, da vsa kontrola — v delavnici je zelo stroga kontrola — nič ne pomaga, ako ljudje sami niso pošteni ter krajejo. — Ta moralna pridiga je udarec v vodo! Kaj boš zahteval od ljudi, da naj bodo pošteni, če pa istočasno trdiš, da ni Boga, kateremu so odgovorni, če istočasno učiš, da ni božje zapovedi: Ne kradi. Taki moralni pridigarji tolčejo samega sebe po ustih.

Za vse barve smo! Ni večjega kameleona, kakor so marksistični voditelji. Od kar nimajo svoje stranke, so vedrili že pri vseh strankah. Tudi danes jih vidite povsod. Za eno dobo so v JNS, potem so v JRZ, potem bodo zopet z Mačkomo, če bo treba, glavno je, da so voditelji na toplem.

Z brezposelnim invalidom v Betnavskem gozdu ima marksistično časopisje v Mariboru že dolgo časa opraviti. No, sedaj pa je preskrbljen. Izvedeli smo, da je celo familio vzel g. dr. Resman, znani marksist v Mariboru, na stanovanje v svojo lepo novo vilo. Če ne verjamete, pojdite pogledat!

V živo jih je zadelo! Zadnje čase opazamo v mariborskem socialističnem in takozvanem »naprednem« časopisju — Volksstimme, Delavska politika in Večernik — posebno ostro gonjo proti vsemu, kar je katoliškega v Mariboru. Osobito jih bode napredek na katoliškem področju, ki se kaže v delavskih predmetjih na desnem bregu Drave. Odgovor, zakaj vsa ta strupenost in to besno zaganjanje in poskusi smešenja katoliških ustanov, je nam podala najlepše letošnja Velika noč. Kdor je gledal vse te silne množice, ki so zlasti na velikonočno nedeljo in v ponedeljek prihiteli k službi božji v železniški koloniji, ta ve, kako more to boleti socialiste, ki so smatrali vse te delavske revirje kot trdnjavo svojega protikrščanskega dela, boli pa tudi takozvane »naprednjake«, ki so že od nekdanjega sovražni vsemu, kar je krščanskega. Še bolj je moralo zadeti patentirane socialiste, ki s tako vnemo širijo v svojih časopisih brezverstvo že toliko let, ko so videli med udeleženci službe božje take železničarje in delavce, ki že leta in leta niso bili pri sveti maši, sedaj pa so s solzami v očeh prisostvovali sv. opravilu. Zlasti na velikonočni ponedeljek je bilo veličastno, ko se je vršila služba božja v koloniji ter je igrala pri njej Schönherrjeva železni-

čarska godba, katero socialisti proglašajo za »svojo«. Verjamemo, da jim ni po volji, saj je brezvestnost med delavci bila dosedaj glavna njihova naloga. Lahko jih pa zagotovimo, da bodo s svojo strupenostjo dosegli baš nasprotno, kar nameravajo. Se z večjo ogabnostjo se bodo odvrčali delavci od njih, še prej jim bodo obrnili hrbet ter se organizirali tam, kjer jim njihovega verskega prepričanja nihče ne zasmehuje!

Nov šef prometnega odseka pri direkciji državnih železnic v Ljubljani. Prometni minister je imenoval za šefa prometnega odseka pri ljubljanski direkciji dr. Leona Dekleva. Referent pri isti upravi je postal inšpektor g. Jože Jenko.

Spremembe pri vodstvu mariborskih delavnic železnic. Dosedanji upravnik mariborske delavnice državnih železnic višji svetnik Andrija Jovič je zapustil Maribor in pride za upravnika delavnice v Niš. Upravo mariborskih železniških delavnic je prevzel inženjer Ignac Vidic, bivši dolgoletni šef mariborske kurilnice.

Železniški uslužbeni, ki stanujejo v mariborski okolici, ne bodo volili v mestu. Na podlagi novega tolmačenja o pojmu »državni uslužbenec« je mestna občina črtala iz svojih volilnih imenikov 1583 oseb, ki so doma v mariborski okolici, pa so nameščene pri mariborskih železniških ustanovah kot fizični delavci. Maribor ima tako sedaj 9731 volilcev, število volišč pa se je skrčilo od 17 na 15.

Milijonska tatvina v topilnici mariborskih železniških delavnic. Mariborska policija je zaprla kot osumljence velike kovinske afere v delavnicah državne železnice: Alojzija, Ivana in Adolfa Wudler ter njihovega očeta, lastnike livarne v Melju, dalje tri delavce, ki so bili zaposleni v železniški livarni ter dva, ki sta pod sumom, da sta kupovala od delavcev dragoceno kovino. Po dosedanjih ugotovitvah je železniška uprava radi te afere oškodovana za 3 milijone Din. Policija je ugotovila, da je izginjala iz železniške livarne žlahtna kovina — takozvana kompozicija, katero rabijo za ležaje. Dragoceno kovino so prejemale maribor. delavnice iz centrale iz Niša in stane državo 1 kg 65 Din. To kovinasto zmes so odnašali poldrugo leto iz železniških livarn v kockah po 4 kg 1 komad in so jo prodajali Wudlerjem in še eni drugi tvrdki pa 10 do 12 Din 1 kg; dočim je bilo ukradeni blago prodano naprej v Zagreb in Sarajevo po 20—25 Din 1 kg. Iz Zagreba in Sarajeva je kupovala ukradeni kovino državna uprava, jo spravljala v Niš, kjer so dobile kocke originalne znamke in od tamkaj je prihajala tudi v Maribor v zopetne tatinske roke. Po policijskih ugotovitvah na podlagi tovarniških listov je tvrdka Wudler v poldrugem letu prelila in odpotala iz Maribora v Zagreb in Sarajevo okrog 50.000 kg kompozicije v skupni vrednosti 3 milijone Din. Pri policijskih zaslišanjih so vsi osumljeni tajili krivdo in so Wudlerji zatrjevali, da jim ni bilo znano, odkod da jim prinašata sozaprta osumljence žlahtno kovino. Preiskava pri sodniji bo že dognala, kedo vse je zapleten v to obsodno vredno afero in v koliko so krivi prijati osumljenci.

Nekaj nadaljnjih podrobnosti o milijonski tatvini v železniški delavnici v Mariboru. Glede ogromne tatvine kompozicije

ali bele rude v železniških delavnicah je policija še vedno na delu. Zgorajno notice v opisu tatinske afere izpopolnjujemo v toliko, da je med zaprtimi tudi najemnik tvornice livarne za kovino »Metra« na Teznu Radovan Velibor ter še nekateri delavci iz delavnic. Dosedaj so aretirali 13 oseb, od katerih je že pretežna večina izročena sodišču. Glede Velibora je policija dognala, da je preliv v svoji tvornici belo kovino ter jo prodajal naprej. O zaprtih bratih Wudlerjih sta dala mariborski policiji dva zastopnika neke veletrgovine s kovinami v Zagrebu važno izjavo. Njuni tvrdki je ponudila livarna Wudler kar pol vagona dragocene bele kovine. Zagrebška tvrdka je zahtevala od Wudlerjev potrdilo o izvoru kovine, nakar je prejela odgovor, da so Wudlerji protokoliirani in jih še ni nikdo izpraševal, odkod da imajo kovinsko blago. Kovine so kupili več vagonov po ugodni ceni v Avstriji. Zagrebška firma je kupila samo 510 kilogramov kompozicije, ki je bila vlita v blokih po 10 kg z žigom »Made in Austria«. Wudlerji so pozneje omenjeni tvrdki v Zagreb še parkrat ponujali v nakup belo kovino, a je ta radi sumljivega izvora blaga, nakup odklonila. Značilno je še to, da je policija našla pri Wudlerjih 7 modelov z žigom »Made in Austria«.

Kurjač ob nogo. Par dni pred prazniki se je zgodila na mariborskem kroškem kolodvoru nesreča. Pri skoku iz ene lokomotive na drugo je zgubil ravnotežje in je padel na tračnice kurjač Ivan Novak. Reče se je še sicer prevrnil s tira, vendar ga je povozila in mu odrezala desno nogo v gležnju tretja lokomotiva, ki je privozila po tiru za premikanje in tej se ni mogel Novak dovolj in v zadnjem hipu ogniti. Težko poškodovanega so koj prepeljali v bolnico, kjer so izvršili operacijo.

Tovarna, ki je v obratu že 10 let in še ni doživela štrajka. Mariborska tekstilna tvornica Hutter in drug je ena največjih. Zaposluje 1200 delavcev in je v neprestanem obratu že 10 let. Najlepše spričevalo za tvornico je dejstvo, da ni doživela po 10 letnem obratovanju nobenega štrajka.

Vnebo kričeče mezdne razmere v neki mariborski tovarni. V neki mariborski tovarni (ime za enkrat zamolčimo) plačajo delavcem pri akordnem delu 75 para na uro. Ob nedeljah in praznikih prejema v obratu nujno zaposleno delavstvo navadne mezde. Če se kateri delavec pritoži radi nezasišano krivičnega izkoriščanja, prejme mesto pravice — odpustnico. Delavci se že dolgo vprašujejo: zakaj imamo pri nas delavsko zbornico in organizacije, ki dopuščajo tako izrabljanje? Če se krivične mezdne razmere v tem podjetju ne bodo ublažile ter vsaj delno popravile, bomo prišli na dan z imeni in še bolj kričečimi dejstvi, v katera bo morala poseči nadzorna oblast!

Potrjena lista krščansko-socialnega delavstva. Banska uprava je potrdila volitve obratnih zaupnikov v tovarni za strojila v Majšpergu. Zmagala je lista kršćan-

ske-socialnega delavstva, dasi so se nacionalisti pritožili proti volitvam in so se že pred volitvami zastoj trudili, da bi dobili na svojo stran večino delavskih glasov.

Jesenice. Zadnji čas so se vršile pogajanja med zastopniki delavstva in zastopniki podjetja radi 31 spornih točk, ki se deloma izvirajo iz julijske stavke lanskega leta. Pretekli teden se je napravil o teh razpravah zapisnik, iz katerega je razvidno, da je 13 točk sporazumno rešenih, 9 je še odprtih, o 9 točkah se pa podjetje sploh neče pogajati. Pričakuje se nadaljnjih pogajanj.

40 let pri KID. Prejšnji teden je slavil 40letnico zaposlitve pri KID tovarniški elektrikar Torkar Pavel. Kdo ga ne bi poznal? Vedno je vesel in poln humorja. Seveda, 40 let je dolga doba, usoda tudi njemu ni prizanesla, tudi on je moral piti iz čaše grenkosti. Z dobro voljo je pa znal prenesti vse. Med drugimi mu tudi ni želimo še mnogo, mnogo srečnih in zadovoljnih let v krogu njegove množične družine.

Tržič. V »Našem domu« je bil zadnji prosvetni večer za to sezono v ponedeljek 8. aprila. Na dnevnem redu je bilo predavanje dr. Fajdige »O rdečem pasu krog Parizac«. Za naš Tržič je bilo to predavanje jako pomembno. Tudi pri nas imamo okrog Tržiča večje delavske naselbine kakor: Na Pilarni, v Presni in Trajbahu. Seveda je to ogromna razlika od pariškega predmestja, ker tukajšnja predelnica skrbi za udobno stanovanje svojim delavcem in tudi socialne razmere niso tako slabe. Pač pa je versko življenje v teh kolonijah zelo slabo. Delavstvo je precej oddaljeno od cerkve, a to ni pravi vzrok verake brezbrčnosti. Pravi vzrok je v tem, ker je delavstvo zmaterializirano od marksizma in nekaj tudi od nacionalizma. Te delavske kolonije bi bile potrebne, da bi se jim posvetili katoliški duhovniki in sicer samo zanje. Spominjamo se, kako lepe uspehe je imelo delo nekdanjega bogoslovca in sedanjega župnika v Hotiču g. Cudermana. Na Fabriki — sedaj Pilarni — je zbiral delavska dekleta okrog sebe ter jih vzgajal v pravem katoliškem duhu. Pozneje je pritegnil tudi fante, odrasli so pa kar sami prišli. V sredi te naselbine je nastala lepa kapelica, iz katere klenka zvonček vsak dan zjutraj, opoldne in zvečer angelški pozdrav »Ave Marija«. Tega pogrešata Preska in Trajbah. Zato viditi v teh dveh naselbinah le mrke obraze. Dan je poldoben danu, ali je delavnik ali nedelja, le da moški ne gredo v tovarno na delo. Prazniki ne donesajo one miline, kakor v katoliških delavskih družinah. Med sostanovanci ni tistega prijateljskega medsebojnega občevanja. Hvaležno delo bi bilo v teh rajonih za katoliško akcijo. Do srca pot pa le najprej najde duhovnik, potem šele lajik.

Tržič. V Tržiču se ustanavlja novo kulturno društvo pod imenom: Delavsko kulturno društvo »Vzajemnost«. To društvo ustanovljajo markisti. Se nam čudno zdi, kaj? Saj imajo vendar svobodo, Ali gremo na levo —?

V maju bo samo 11 delovnih dni pri TPD. Trboveljska premogokopna družba se pripravlja na zopetno skrčenje produkcije. Zmanjšali bodo število uradnikov, delavcev pa odpustili krog 400. Za mesec maj je odrejenih samo 11 delovnih dni. Redukcije bodo v Zagorju in v Kočevju. Obrat Kisovec pri Zagorju bo pa sploh ustavljen. Ni še gotovo, ali bodo reducirali delavstvo v začetku ali koncem maja. TPD opravičuje svoje redukcijske korake z znižanjem konzuma premoga.

Nesreča v rudniku nameščenega hlapca. Iz Laškega poročajo: Ko je peljal 32 letni, v rudniku Hudi jami nameščen hlapec Avgust Divjak iz Rečice pri Laškem v torek z dvema konjema voz premoaga, sta se konja splašila in voz se je prevrnil. Hla-

pec je padel pod voz in kolo je šlo čezenj. Divjak si je pri tem pregriznil jezik, si zlomil desno ključnico in se poškodoval po nosu. Prepeljali so ga v celjsko bolnišnico.

Tik pred poroko prostovoljno v smrt. V Bevkem pri Zagorju si je vzel življenje tik pred poroko 40 letni rudar Franc Dolenc. Ko je bilo že vse pripravljeno za očet, je dobil nepodpisano grozljivo pismo z napovedjo o nesreči v zakonu in da bo zgubil še službo. Zlobno pisane groznice so ga tako potrle, da je obupal nad življenjem.

Smrtna nesreča rudarja v premogovniku. V premogovniku Beletincu pri Varždinu je smrtno podšlo 25 letnega rudarja Slavka Latkoviča, ki je bil doma iz varaždinske okolice. Mladi rudar je delal sam v nekem rovu. Ko ga zjutraj po končanem šihu ni bilo iz jame, so ga šli tovariši iskati in so videli, da se je zrušila cela stena. Ko so reveža odkopali, je bil že mrtev.

Zbirajte! Kdor ne zbira, raztresa! Pogledajte naše vrste! Tako je ugoden čas, da bi naše vrste porastle, pa čakate! Pa razmišljujete! Naše delo ne sme biti igra-nje! Zbirati moramo! Od človeka do človeka moramo pridobivati, da bodo delavci spregledali, kje je njihovo mesto in da ne bodo tudi v bodoče tako nasedali kakor so že večkrat marksističnim voditeljem. Zbirajte, kdor ne zbira, raztresa!

Socialistični pohod na Madrid; 9 najlepših madridskih cerkva je danes razvalina. V Cadizu: 7 cerkva, 2 samostana, bogoslovje, 4 katoliške šole. — In našim marksistom je to: napredek! In vam katoliški delavci? Dopovejte tovarišem, ki so še socialisti: Pohod ni bil zato, da bi se delavce osvobodilo, je bil zato, da se je cerkve rušilo! Za delavce prihaja tudi v Španiji ista sužnjost kakor vlada v Rusiji: stahanovski štreberji zahtevajo delo v akordu s tako silo, da delavstvo pri delu omaga in se zgrudi.

Ali ste že povedali? Socialisti stokrat povedo, ako najdejo senco na katerem vodilnem katoliku, samo da bi osvovali vero delavstvu. Zakaj pa vi ne pokazate svojim tovarišem kakih delavskih voditelji jih vodijo v protikapitalistično borbo. Povejte jim: Eden glavnih francoskih voditeljev socialistov Leon Blum je dosegel, da je Francija sklenila z Rusijo pogodbo, pri tem pa ji je dala tudi posojilo od 800 milijonov frankov, to je dve milijardi dinarjev. Ta denar pa je dobila tovarna sina Leona Bluma, da bo dobavila motorje. Pa naši socialistični delavci so še vedno prepričani, da jih bodo taki voditelji vodili do zmage nad kapitalizmom!

Toplice pri Novem mestu. Pojavili so se med našim delavstvom tajni agenti nevarne propagande, četniki rdeče garde. Skrivati se hočejo pod krinko »Ljudske pravice« in s to krinko zbiraajo podpise za boljševiski raj. So pa naši orožniki tudi toliko prebrisani, da so jim prišli kmalu na sled. Pobrali so tem agentom zbrane podpise, sedaj jih hrani sresko načelstvo. Pred okrožnim sodiščem je pa bila 3. t. m. razprava, katera se bo še nadaljevala. Upamo, da bo razprava prinesla marsikaj zanimivega. Zgoraj na-

Iver-Kolenc:

Denar.

Sodobni roman.

15

Odetin obraz je zasenčila skrb. Do denarja je morala priti. Rabila je petdeset frankov za delnice Sudanske plovbe, ki jih je bila kupila brez možne vednosti z denarjem, ki ga je prištedila s pritrgo-vanjem pri življenjskih potrebščinah in stavami na konjskih dirkah. Pri stavih zadnji čas ni imela sreče in je izgubila petdeset frankov od one vsote, ki jo je bila dala na stran za nakup delnic. Danes je torej morala dobiti.

Hipoma je zardela. — Glejte, glejte! — je pokazala na desno stran — Tam stoji gospod Loche. Navzočnost bankirja, poosebljene moči denarja je tako delovala nanjo, da je postala nervozna. — Kje?

— Tam, blizu oltarja. In tista mlada dama, ki stoji poleg njega, je njegova hči.

— Oh, kak človek! — je nadaljevala čez čas. — Silen je. Ali veste, da je on ustvaril ono veliko podjetje za gradnjo hidroplanov v Grenellu? In da se njegovo Sudansko plovstvo pretvarja v suho zlato? In še vedno ne miruje. Sedaj je lotil v nekem neznanem kraju vrelca mineralne vode, ki bo po kakovosti presegel vse poznane vrelce. Zdi se mi, da bo že letos začel z obratom.

— Nassalova se ni menila za Odetino pripovedo-vanje. Njo je zanimala obleka Lochejeve hčerke. Ko je Odeti utihnila, je zašepetala:

— Krzno, ki ga ima na sebi njegova hčerka, je vredno najmanj trideset tisoč frankov.

— Da! — je vzdihnila Odeti. — Celo bogastvo. Toda ima še lepšega.

— A kako to, da se še ni poročila?

V tem trenutku je vstopil Muzard. Po desni stranski ladji se je podal proti oltarju. V ladji je dobil Andrejino. Ko ga je deklica zagledala, se je veselo nasmehnila.

— Ali se vam smem pridružiti? — je vprašal Muzard.

— O, prosim! — je veselo odvrnila. Prožila je Muzardu roko, ki jo je ta prijateljsko stisnil.

— Kako dober prijatelj! — si je mislil blagajnik. — Z leti se bo najino prijateljstvo poglobilo... Ah, ljubezni! Kaka prevara v primeri s prijateljstvom!

Pri tem se je spomnil na Solémeja, ki se bo danes vezal z ženo, ki o njej misli, da ga bo večno ljubila.

— Čakajmo deset let! — je razmišljal dalje. — Oh, koliko sem jih poznal — v začetku srečnih, pozneje nesrečnih.

Stresel je z glavo, da bi pregnal hude misli. Sklonil se je k Andrejini in ji je tiho dejal:

— Pojdiva najprej! Moj prijatelj župnik Naim bo poročal. Sedaj ga boste lahko spoznali.

Jedva sta naredila dva — tri korake, je Muzarda nekdo zgrabil za roko. Ozrl se je in na svoje veliko začudenje zagledal Ciprijana Locheja.

— Čujte, — ga je nagovoril bankir — ali je res, da se vi ne boste udeležili gostije, čeprav ste Solé-mejev prijatelj.

— Res — je odvrnil Muzard. — Čudak kakor sem jaz, ne sprejema takih vabil.

— Na zakusko boste vendar prišli? Rad bi govoril z vami o važnih stvareh.

— Ne morem reči nič gotovega.

Tedaj se je vmešala v pogovor Lochejeva hčerka, ki je Muzarda ves čas opazovala.

— Gospod Muzard, — ga je pogledala ljubez-nivo — naredite izjemo! Pustite vaše puščavniško

gnezdo in pridite med svoje prijatelje. Naj si vas ogledajo enkrat doobra.

V tem hipu so na koru zabučale orglje. Po cerkvi je zadonela svatbena pesem. Ljudje so iztegovali vratove in zrlji proti glavnim vratom, da bi videli nevesto in ženina.

Muzard je porabil priliko in je šel k Andrejini, ki je klečala pred oltarjem. Pokleknil je poleg nje ter jo šepetaje vprašal:

— Kje boste danes obedovali?

Deklica je začudeno uprla vanj svoje velike plave oči. Nasmehnila se je, skomignila z rameni in prostodušno dejala:

— Ne vem!...

— Če dovolite, — je nekako v zadregi mencal Muzard — vas povabim v gostilno, ki v njej jaz obedujem.

Andrejina ga je vprašaje pogledala:

— Kaj to pomeni? Ali ne boste šli na gostijo? Soléme je vendar vaš prijatelj!

— Da, prijatelj, a danes bo imel okrog sebe mnogo prijateljev in mene ne bo pogrešal.

Medtem so svatje vstopili in šli proti glavnemu oltarju. Vodila sta jih dva paža. Množica se je razmikala in dajala svatom prostor.

Po cerkvi se je slišal šepet. Vse je občudovalo mlado nevesto, ki je bila v beli obleki zelo lepa. Za hip je celo Muzarda očarala.

— Lepa je, zelo lepa! — je nehote zamomljaj. Ženin je bil bled in nervozen. Muzard ga je žalostno opazoval. Mučila ga je misel, da ta zakon ne bo srečen.

Iz razmišljanja ga je vzdramil Andrejin glas: — Rada grem z vami na obed, ker sem prosta ko ptič.

Nato je utihnila. Le ustnice je premikala. Muzard je spoznal, da moli in je ni motil z nadaljnjim govorjenjem.

vedeni agenti oznanjajo evangelij ljudske pravice, enakopravnosti vsega človeštva; ko pa pridejo do oblasti, takrat pa zaslužijo brez izjeme vsakega in država postane eno samo veliko pragnostvo, postali bi vsi skupaj sužnji velikapitala, sužnji židovstva. Vsak delavec, ki ima količkar vere v srcu, ki pozna količkar sv. evangelij in sveto pismo, ta se ne bo dal zapeljati takim agentom, ker Rusija in Španija nas učita.

Soteska pri Novem mestu. Tukaj so se delavci organizirali v Zvezo združenih delavcev. Članov je sedaj že 42 in še vedno pristopajo.

Kdo je poljedelski delavec?

Nesporo je, da se preživi ogromna večina ljudi na svetu s tem, da dela ročno ali duševno. Le majhna je peščica onih, ki nič ne delajo in žive od svojega premoženja ali nepremičnega premoženja. Takih je posebno pri nas na Slovenskem malo. Z malimi izjemami moremo šteti vse slovensko ljudstvo med delovne sloje. Ljudje pa delamo v različnih odnosih razna opravila. Eden je kmet, drugi obrtnik, tretji industrijski delavec ali nameščenec itd. Povsod pa srečujemo dvoje vrste ljudi. Eni so taki, ki delajo s svojim lastnim orodjem (obrniki, mojstri) ali na svoji lastni zemlji (kmečki posestniki), z lastnim kapitalom (trgovci, stavbeniki, itd.). Ti so samostojni in v delu od nikogar odvisni. Delajo kot smatrajo, da je prav in koristno. Preživljajo se z dohodki obrti, kmečkega posestva, trgovine itd. Večina ljudi pa take samostojnosti nima. Ti ljudje nimajo ne lastne obrti, ne posestva, ne trgovine. Bog jim je dal le pridne roke in razum, da jih uporabijo, da se prežive. Vsi taki ljudje so prisiljeni vstopiti k nekomu (obrniku, kmetu ali trgovcu) v delo, da si z najemnim delom zaslužijo vsakdanji kruh zase in za svojo družino.

Vsi ljudje torej delajo. Razlika je samo ta, da dela ta samostojno, drugi pa te samostojnosti nima. Tisti, ki samostojnosti ima, navadno sam ne more izvršiti vsega dela, ne sam ne z družino. Zato najema tiste, ki nič nimajo, v delo, daje jim delo. Zato pravimo prvim delodajalcem, drugim pa delojemalcem. Vsi delojemalci nosijo skupno ime delavci, dočim štejemo samostojne delovne ljudi med obrtnike, kmete itd., čeprav sicer tudi oni delajo. Tudi po socialni zakonodaji je delavec tisti, ki daje svojo telesno ali duševno moč v najem na podlagi kakršnegakoli delovnega razmerja.

Tudi pri poljedelskem ali kmečkem delu imamo pri nas zelo malo takih, ki bi živeli od svoje kmečke posesti, ne da bi na njej tudi sami delali. Vsi tisti ljudje, ki nimajo svoje zemlje, ampak so zaposleni z najemnim delom stalno ali tudi začasno na veleposestvih ali pri kmečkih posestnikih, so poljedelski delavci. Vsi ti imajo nekoliko drugače interese kot njihovi gospodarji. Če se na eni strani kmečki posestniki organizirajo v Kmečkih zvezah in vidijo svojo zastopnico v Kmečki zbornici, se morajo poljedelski delavci zbirati v svoji Stokovni zvezi poljedelskega delavstva v Ljubljani in stremeti, da bodo prišli v zaščito Delavske zbornice.

Stokovna zveza poljedel. delavstva, Ljubljana, Tyrševa cesta 29-I.

Cerkve v Moskvi za Veliko noč prenapolnjene.

Od 800 cerkev, katere je štela Moskva pred izbruhom svetovne vojne, so jih odstranili boljševiki dve tretjini. Organizacija brezbožnikov, katero komandirajo s prestolov ljudskih sovjetskih komisarjev, je skrbela ob večjih praznikih, da ljudstvo ni moglo v svetišča k službi božji. Vsi poskusi vlade in brezbožnikov, da bi odvrnili ljudi od obiska cerkev za letošnje velikonočne praznike, so se razkadili v prazen nič. Na letošnjo Veliko noč in na ponedeljek so bile vse še preostale cerkve v Moskvi prenapolnjene z odraslimi moškimi ter mladenci. Taisti, ki niso mogli v notranost hramov božjih, so zunaj razoglavi klečali. Boljševiki so kar ostrmeli nad to prikaznijo najgloblje vere in niti poskusili niso, da bi bili bogoslužje zabranili nasilnim potom. Če so slavili na kratko opisani način letošnjo Veliko noč s tako gorečnostjo ter obilnim obiskom v sovjetski prestolici, so se gotovo nudili isti prizori tudi po drugih ruskih mestih in govorili komunističnim nevernikom, da se versko prepričanje ne da iztrebiti ter zatreti za trajno s silo ter s smešenjem verskih obredov!

Iz boljševiškega raja.

Človeške žrtve ruske revolucije. Revolucija je zahtevala ogromne človeške žrtve. Umorjenih je bilo vsega skupaj okrog 1.860.000, med temi je bilo 192.000 delavcev in 815.000 kmetov. Ostali so bili člani drugih stanov. V delavskem in kmetem stanju pa je od lakote pomrlo skupno 5 milijonov ljudi. Pa je vendar revolucija bila za »dobro« delavca in kmeta!

Zdrava mladina! V Moskvi so pregledali 12.000 mladeničev in pri teh je bilo 60 odstotkov spolno bolnih, celo taki med 7 do 10 let stari. In vendar mladina veruje, da je boljševizem rešitev!

Kdo je podražil kruh v Rusiji? Boljševiki trdijo, da so s svojim državnim kapitalizmom rešili delavca draginje. Kako si to »posredovanje« zaračunajo, kaže dejstvo, da je država kupila kruh pri pekarni po 18 kopejk, prodajala pa ga je po 1 rubelj in 10 kopejk. Torej je petkrat toliko zaračunala, kolikor je kruh dejansko stal.

Namesto kuluka. Boljševiki so vpeljali najhujši kuluk, ki je sploh mogoč. Tako so med drugim izdali Leninovo knjigo in vsak delavec jo je moral kupiti, ker se mu je kratkoma odtgnilo pri plači. Če pa je kdo rekel, da je ne sprejme, je bil odpuščen iz službe. Živela boljševiška — »svoboda«!

O trgovini z orožjem je odkril razorožitveni odsek Zveze narodov nekatere pikantne zanimivosti. Glavni dobavitelj orožja na svetu je Francija, ki je l. 1932 krila celo 40% vse svetovne potrebe na

orožju. Največ orožja pa je izvozila Anglija, namreč 30% vsega orožja. Zanimivo je, da izvažala mala Švica prav toliko orožja kot Združene države Sev. Amerike. Tudi pri oboroževanju se kaže avtar-kija. Še leta 1929 je znašal izvoz orožja 65 milijonov zlatih dolarjev, leta 1932 je padel na 34 milijonov. Vse države delajo orožje vedno bolj same. Toda od l. 1932 zopet izvoz orožja narašča, ker se pač bližamo novi »heroični dobi« človeštva. V veliki zmoti bi bil, kdor bi mislil, da pri kupčiji z orožjem patriotizem le količkar velja. Tako pravi poročilo Zveze narodov, da je največ orožja dobavila Nemčija Franciji. Za Nemčijo je največ orožja izvozila iz Francije Belgija, nato pa pridejo naslednje države: Grška, Poljska, Čile in Kitajska. Zanimivo je, da kupuje Albanija skoraj vse svoje orožje v Nemčiji. Tudi iz Češkoslovaške dobiva Nemčija mnogo orožja. Še eno zanimivost: Znatne količine orožja izvažata tudi Belgija, ki oborožuje Kitajsko in Japonsko. Čim bolj oborožuje Belgija eno teh držav, tem več potrebuje orožja druga. Konkurenca, ki nikdar ne dopušča, da bi bila kupčija dokončana.

Nogomet. Za velikonočne praznike so imeli v Sloveniji edino v Mariboru večje nogometne prireditve. SK Železnikar je organiziral dvodnevni nogometni turnir, na katerem je poleg domačih klubov sodelovalo tudi eno najboljših dunajskih amaterskih moštvo Wiener Sportfreunde. Na velikonočno nedeljo je tekmo zelo mogoče ter se je vršila skoraj brez gledalcev, zato pa je bil v ponedeljek živahniji obisk. Prvi dan turnirja je zmagal SK Rapid nad ISSK Mariborom z 2:0, SK Železnikar pa je premagal Dunajčane s 5:2. Drugi dan sta se srečala najpoprej Wiener Sportfreunde in ISSK Maribor. Dunajčani so zmagali s 4:3, potem pa je Železnikar premagal Rapid s 3:2. Velik nogometni turnir so imeli za velikonočne praznike v Beogradu, kjer so imeli v gosteh dunajsko prvoturnirsko moštvo Hakoah. Rezultati turnirja prvega dne: Bask—Jugoslavija 4:3, BSK—Hakoah 2:1. Drugi dan: Hakoah—Bask 2:1, BSK—Jugoslavija 5:1. V Zagrebu: Gradjanski Hask 1:1, Hask—Slavija (Sisak) 6:0. V Ptujju je igrala celjska Jugoslavija proti Dravi. Zmagali so Celjani z 8:3. V Celju sta odigrala prijateljsko tekmo SK Celje in SK Olimp. Zmagalo je SK Celje s 4:1. V Zagorju so imeli domače prvenstvo. SK Sloga je premagala SK Svoboda 4:1. SK Sloga je s tem postala domači prvak, na drugem mestu je SK Zagorje.

Izločilne borbe v rokoborbi za državno prvenstvo ter sestavo naše državne reprezentance se bodo vršile dne 19. t. m. v Zagrebu. Od Slovencev so pozvani na te tekme Mariborčani, člani SSK Maratona: Pirher, Joško Vidic in Ivanič. Za Maraton je to vsekakor časten poziv.

Skoki nad 80 metrov prepovedani. Kongres FIS-e se je pečal z vprašanjem smuških skokov ter je prepovedal vse skoke, ki bi bili daljši kot 80 metrov. S tem je udaril predvsem našo jugoslovansko skakalnico v Planici, ki je zgrajena za skoke nad 100 metrov.

Nov evropski rekord na 100 metrov je postavil znani madžarski plavalec Csik, ki je preplaval progo v času 57,4 sekund. Prejšnji rekord je bil 57,8 sekund.

Nogometni klub Ljubljana. Svoječasno smo že poročali, da nameravata ljubljanska kluba Ilirija in Primorje opustiti svoji nogometni sekciji, ki se združita v nov klub SK Ljubljana. Do fuzije je dejansko že prišlo ter bo moštvo novega kluba začelo v kratkem nastopati.

V kolesarskem sportu je nastopil zanimiv moment, ker so štirje najboljši državni reprezentanti: Gragac, Ljubič, Flket in Davidovič opustili amaterstvo ter stopili v kategorijo neodvisnih dirkačev, ki tvorijo prehodno stopnjo k profesionalizmu. Tako ti dirkači ne bodo mogli letos sodelovati na olimpijadi in bo treba skrbeti za nove sile, ki bodo reprezentirale našo državo.

IZ UPRAVE.

Vse one, ki so dobili v tej številki, in one, ki bodo dobili v prihodnjih številkah priložene položnice, prosimo, da nakažejo svojo četrtletno naročnino. Kdor pa lista iz gmotnih ozirov resnikar ne more naročiti, naj blagovoli položnico odstopiti takemu, ki še lahko naroči.

One pa, ki dobivajo »Delavsko fronto« v več izvodih in ki so dobili obračunske listke s položnicami, prosimo, da nam pošljejo obračun za minula dva meseca februar in marec. Onim pa, ki dosedaj poslanih niso mogli razpečati, smo pošiljke zmanjšali in prosimo, da iste obdržijo in skušajo razprodati.

Delavci, oklenimo se svojega časopisa, posnemajmo Belgijce! Naj ne bo delavca brez svojega glasila. »Delavska fronta« nam odpira pogled v fronto nasprotnikov delavskega stanu. V ovčji obleki se nam predstavljajo in obljublja obesa na zemlji, v resnici nas pa hočejo zaslužiti židovskim kapitalizmom. Njim prodajajo naše pravice in svobodo. Ko bomo zvesti edinole krščanskemu delavskemu tisku in ko bomo stali trdno kot skala v svoji krščanski delavski organizaciji, bodo tudi naše pravice zagotovljene. Strmimo se torej okrog »Delavske fronte« v močno, nepremagljivo armado!

Mali oglasi. Vsaka beseda samo 50 par. Male oglase je treba poslati vsaj do četrtega jutraj in jih je treba plačati naprej.

Dobre birmanske ure kupite najceneje pri Grajskem urarju Ignacu Jan v Mariboru.

Delavci dobro vedo, da je Spodnještajerska ljudska posojilnica v Mariboru

v Gosposki ulici

njihov denarni zavod, kateremu lahko brez skrbi zaupajo svoje prihranke, če tudi so skromni.

Za Celje in okolico

si je manufakturna trgovina

Franc Dobovičnik

nabavila za spomlad in poletje ogromne množine najrazličnejšega blaga od najcenejše do najfinije kvalitete. Vse to novo blago se prodaja po najnižjih cenah. Dokazi: 4 m sportnega sukna za fantovske obleke Din 52.—, 3 m špirosta za športne moške obleke Din 75.—, 3 m ševiotkamarna za moške obleke ali ženski kostum Din 90.—, 3 m lepega vzorčastega sukna za moške obleke Din 120.—, 3 m finega volnene kamarna, modno, vzorec v vseh barvah Din 300.—, 4 m belega platna Din 20.—, Za neveste za celo obleko od Din 100.— naprej. Silavne odeje in moško perilo iz lastne tovarne najceneje. Priporoča se Vam trdka

Franc Dobovičnik, Celje

15 Gosposka ulica 15

Svatje so se pred oltarjem razvrstili. Ženin in nevesta sta se postavila pred stopnice, ostali pa so se razvrstili za njunim hrbtom.

Ogrlje so utihnile. Iz zakristije je prišel župnik Naim. Stopil je k oltarju in se obrnil proti svatom. Suhi, spokorniški duhovnikov obraz je naredil na prisotne globok vtis. Za hip je zavladala v cerkvi smrtina tihoča, potem pa se je od vseh strani slišalo šepetanje:

— Ah! To je svetnik...

Župnik je medtem opravil poročni obred. Vzravnal se je in pogledal po cerkvi. Pripravljali se je na poročni govor. Ko so njegove oči, ki so bile vajene gledati največjo bedo, sedaj zle največje razkošje, mu je zmanjkalo besed. Zbiral je misli, a zastoj. Ni našel besed, ki bi bile primerne za to priliko... Vzdihihnil je in pogledal proti nebu. Nenadoma se mu je pred očmi zasvetilo. Neki notranji glas mu je veleval, naj govori, kar mu bo narekovalo srce. In začel je govoriti.

— Dragi svatje! — mu je drhtel glas. — Prišel sem iz kraja bede, kjer dnevno gledam reveže, kako umirajo od gladi. Med reveži živim in čutim njihovo trpljenje. Prišel sem med vas, da bi blagoslovil to zakonsko zvezo. Poslušajte moje besede vsi in si jih zasadi v srce. Besede, ki jih bom govoril niso moje. Izrekel jih je božji Učenik. Čujte jih: »Dve ma gospodoma ne morete služiti!«

— Poslušajte bogatini, ki ste tukaj! Ko pridem v vaše bogate četrti, oslepim od vašega razkošja ko človek, ki nenadoma pride iz teme na svetlo. In jaz v resnici prihajam iz teme bede, iz onega strašnega predmestja, kjer vlada največja beda. Medtem ko se vi vdajate raznovrstnim nasladam, moji bedni župljani umirajo od lakote. Tisoči in tisoči trpijo: mladi, stari, možje, žene. A govorim samo o svojih revežih. Koliko pa je bede v srcu Pariza! Pred vrati vaših palač! V vas samih!

— Bogatini, v imenu vseh revnih prihajam, da vas vprašam, ali ste storili nasproti trpinom svojo dolžnost in ali se ne tresete pred zavestjo, da boste morali enkrat slišati strašno vprašanje: »Bogatin, kaj si storil za svojega brata?«

— Ženin in nevesta, ki sem vaju danes združil v imenu božjem in ki sedaj stopata v novo življenje, odtrgajta srce od denarja in ne naredita ga za malika, marveč za sužnja. Le tedaj, ko bosta popolnoma zavladala nad denarjem, bo vajina ljubezen prava.

— A vi, bogatini, ki me poslušate, iztrgajte skopost iz srca in začnite ljubiti svojega bližnjega po naročilu Jezusovem, ker rešenje človeštva ne obstoja v tem ali onem nauku, marveč v uresničenju Jezusovih besed: »Blagor ubogim!... Blagor usmiljenim!«

S tem je bil poročni govor končan. Naim je dvignil roke in blagoslovil prisotne. Nato je odšel v zakristijo.

Med množico, ki so jo duhovnikove besede najprej iznenadile, potem razburile, je nastal po župnikovem odhodu hrup. Ljudje so začeli vse vprek govoriti in zabavljati. Nekatere gospe so ugotovile, da ta pridigar ni prikladen za poslušalce tako gosposke župnije in so se čutile užaljene zaradi tako enostavnega govora. Drugim so se duhovnikove besede zasadi v srce in so vzbudile v njih plemenita čuvstva. Nekateri pa so ostali mirni, ko da bi bili slišali kak govor o dolgočasnih stvareh.

Ciprijan Loche je mirno zrl predse brez najmanjšega znaka razburjenja. Njegova hči pa je padla na kolena in je skrla obraz v dlani.

Urednik »Pošte« je vprašal: — Ta duhovnik je jud?...

Neka stara prijateljica gospe Chastenac mu je uslužno odgovorila:

— On je sin spreobrnjene judovske obitelji. Jaz

sem poznala njegovega starega očeta, ki je v ulici Sv. Honorija prodajal stare umetnine. Ded je že umrl, trgovina pa še stoji... Kar se tiče tega duhovnika, sem prepričana, da ga bodo naši vnuki videli na oltarjih. Saj je pravi svetnik.

Duhovnik je medtem spet stopil k oltarju — v mašni obleki. Pobožno je začel maševati. Množica je utihnila in zavzeto gledala na oltar. V srcih vseh so odzvanjale prejšnje duhovnikove besede. Mnogi so jih hoteli zadušiti, drugi so se opravičevali in mislili: Vsi ne moremo biti svetniki; mi moramo vzdrževati družino in svoj položaj... Ta duhovnik svetuje neumnosti... Vse bede ni mogoče odpraviti...

Ob koncu maše je Andrejina vstala in se obrnila k Muzardu, ki je nepremično strmel v prijatelja pri oltarju.

— Besede vašega prijatelja so me pretresle — je zašepetala tiho.

Muzard se ji je v odgovor samo nasmehnil.

Ženin in nevesta sta se podala za duhovnikom v zakristijo. Za njima so šli ostali gostje: sorodniki, prijatelji in znanci, da bi jima čestitali.

Muzard ni šel v zakristijo. Soléme je vedel, da je prisoten in to je dovolj; službene čestitke so smešne. Soléme in Ivanka sta ga povabila, naj ju zvečer obišče na domu, preden se bosta odpeljala na morje. Temu vabilu se bo odzval, ker bo sam in se bodo neprisiljeno, prijateljsko pomenili o vsakdanjostih.

Pojdiva! — se je obrnil k Andrejini.

Nato sta se oba obrnila proti vratom. V naslednjem hipu je Muzard ko prikovan obstal. Pred njim sta stala Loche in njegova hči. Preden je mogel priti do sape, mu je hči na videz ogorčeno dejala:

— Ah! Tak medved! Greste, ne da bi stisnili mladoožencema roko.

(Dalje sledi.)